YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

12 päivänä syyskuuta 2000 *

Asiassa C-366/98,

jonka Cour d'appel de Lyon (Ranska) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevassa rikosasiassa, jossa vastaajina ovat

Yannick Geffroy

ja

Casino France SNC, vahingonkorvausvastuussa,

ennakkoratkaisun EY:n perustamissopimuksen 30 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 28 artikla) ja kuluttajalle myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 18 päivänä joulukuuta 1978 annetun neuvoston direktiivin 79/112/ETY (EYVL 1979, L 33, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.1993 annetulla komission direktiivillä 93/102/EY (EYVL L 291, s. 14), 14 artiklan tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward (esittelevä tuomari) ja L. Sevón sekä tuomarit C. Gulmann, J.-P. Puissochet, P. Jann, H. Ragnemalm ja M. Wathelet,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Geffroy ja Casino France SNC, edustajanaan asianajaja J.-L. Fourgoux, Pariisi,

— Ranskan hallitus, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö K. Rispal-Bellanger ja saman osaston apulaisulkoasiainsihteeri C. Vasak,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään liittovaltion ulkoasiainministeriön lähettiläs C. Stix-Hackl,

— Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään Assistant Treasury Solicitor J. E. Collins, avustajanaan barrister D. Bethlehem,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen pääneuvonantaja R. B. Wainwright ja oikeudellisessa yksikössä toimiva kansallinen virkamies O. Couvert-Castéra,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Geffroyn ja Casino France SNC:n, edustajanaan asianajaja J.-L. Fourgoux, Ranskan hallituksen, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston tehtävään määrätty S. Pailler ja C. Vasak, ja komission, asiamiehenään O. Couvert-Castéra, 20.10.1999 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 25.11.1999 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Cour d'appel de Lyon on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 16.9.1998 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 14.10.1998, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla ennakkoratkaisukysymyksen EY:n perustamissopimuksen 30 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 28 artikla) ja kuluttajalle myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 18 päivänä joulukuuta 1978 annetun neuvoston direktiivin 79/112/ETY (EYVL 1979, L 33, s. 1), sellaisena kuin se on muu-

tettuna 16.11.1993 annetulla komission direktiivillä 93/102/EY (EYVL L 291, s. 14; jäljempänä direktiivi 79/112/ETY), 14 artiklan tulkinnasta.

2 Tämä kysymys on esitetty Cour d'appel de Lyonissa vireille saatetussa rikosasiassa, jossa vastaajina ovat Geffroy, joka on Casino-konsernin asianmukaisesti toimivaltuuden saanut sisäänostaja, sekä vahingonkorvausvastuussa oleva Casino France SNC (jäljempänä Casino). Asia koskee sellaisten elintarvikkeiden, joissa on harhaanjohtavat merkinnät, myyntiä varten hallussapitoa, myyntiä tai myytäväksi tarjoamista.

Yhteisön lainsäädäntö

3 Direktiivin 79/112/ETY 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Merkinnät ja tavat, joilla ne on tehty, eivät saa

a) olla omiaan johtamaan ostajaa harhaan, erityisesti:

i) elintarvikkeen ominaispiirteiden osalta ja erityisesti sen luonteen, yksilöllisyyden, ominaisuuksien, koostumuksen, määrän, säilyvyyden, alkuperän, valmistus- tai tuotantomenetelmän osalta;

— —."

4 Direktiivin 79/112/ETY 5 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Elintarvikkeen myyntinimitys on laissa, asetuksessa tai hallinnollisessa määräyksessä säädetty nimitys, tai jollei sellaista nimitystä ole, käyttöön vakiintunut nimitys siinä jäsenvaltiossa, jossa tuote myydään kuluttajalle tai suurtalouksille, tai elintarvikkeen ja tarvittaessa sen käytön kuvaus, joka on riittävän täsmällinen ilmaisemaan ostajalle elintarvikkeen todellisen laadun ja mahdollistaa sen erottamisen tuotteista, joihin se voitaisiin sekoittaa."

5 Direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan toinen kohta kuuluu seuraavasti:

"Jäsenvaltioiden on kuitenkin varmistuttava siitä, että elintarvikkeen myynti niiden alueella on kiellettyä, jos 3 artiklassa ja 4 artiklan 2 kohdassa säädettyjä tietoja ei ole ilmoitettu kielellä, jota ostaja helposti ymmärtää, jollei muihin toimenpiteisiin ole ryhdytty ostajan tiedonsaannin varmistamiseksi. Tämä säännös ei estä ilmoittamasta edellä tarkoitettuja tietoja usealla kielellä."

6 Direktiivin 79/112/ETY muuttamisesta 27.1.1997 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 97/4/EY (EYVL L 43, s. 21) kumottiin direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan toinen kohta ja korvattiin se uudella 13 a artiklalla, jonka mukaan elintarvikkeiden pakkausmerkinnät on esitettävä kuluttajan helposti ymmärtämällä kielellä ja jonka mukaan jäsenvaltiot voivat perustamissopimuksen määräyksiä noudattaen säätää, että direktiivissä 79/112/ETY edellytetyt pakkausmerkinnät tehdään ainakin yhdellä tai useammalla yhteisön virallisista kielistä.

Kansallinen lainsäädäntö

7 Tuotteita tai palveluita koskevista petoksista ja väärennöksistä 1.8.1905 annetun lain soveltamisesta elintarvikkeiden pakkausmerkintöihin ja esillepanoon 7.12.1984 annetun asetuksen nro 84-1147 (JORF, 21.12.1984; jäljempänä asetus nro 84-1147) säännökset on kodifioitu Ranskan Code de la consommationiin (kuluttajansuojalaki).

8 Code de la consommationin R.112-7 §:n (entinen asetuksen nro 84-1147 3 §) 1 momentissa säädetään seuraavaa:

"Merkinnät ja tavat, joilla ne on tehty, eivät saa olla omiaan aiheuttamaan ostajalle tai kuluttajalle sekaannusta erityisesti elintarvikkeen ominaispiirteiden osalta, kuten sen luonteen, yksilöllisyyden, ominaisuuksien, koostumuksen, määrän, säilyvyyden, alkuperän, valmistus- tai tuotantomenetelmän osalta."

9 Code de la consommationin R.112-8 §:ssä (entinen asetuksen nro 84-1147 4 §) täsmennetään seuraavaa:

"Kaikkien tässä luvussa säädettyjen merkintöjen sisältämien tietojen on oltava helposti ymmärrettävissä, ja ne on esitettävä ranskan kielellä käyttämättä muita lyhenteitä kuin niitä, joista säädetään laissa tai määrätään kansainvälisissä sopimuksissa. Ne on merkittävä näkyvästi siten, että ne ovat helposti havaittavissa, selvästi luettavissa ja ettei niitä voi poistaa. Niitä ei saa millään tavoin piilottaa, peittää tai erottaa muulla tekstillä tai kuvilla."

Pääasian oikeusriita ja ennakkoratkaisukysymys

10 Clermont-Ferrandin suurmyymälä Géantissa (Casino-ryhmä) 5.6.1996 tehdyssä tarkastuksessa Puy-de-Dômen alueen kilpailu-, kulutus- ja petostentorjuntaviraston (jäljempänä DGCCRF) virkamiehet totesivat seuraavaa:

— tiettyjen juomien eli 432 Coca-Cola-pullon, 47 Merry Down -siiderin ja 22 Red Raw -inkivärioluen pakkausmerkintöjä ei ollut laadittu ranskaksi juomien tilavuutta ja oluen alkoholipitoisuutta koskevia mainintoja lukuun ottamatta

— mainoksissa esitettiin OD Pirat ja Shock -merkkisiä siideripulloja, jotka DGCCRF:n virkamiesten mukaan eivät vastanneet nimitystä siideri (cidre), joka on varattu vain omenista valmistetuille alkoholijuomille

— myös muissa merkinnöissä (viivakoodeissa) OD Pirat-, Snake Bite- ja Blackadder- tuotteet oli virheellisesti ilmoitettu siidereiksi.

11 DGCCRF:n virkamiehet laativat tarkastuksensa päätteeksi pöytäkirjan. Geffroy selitti häntä kuultaessa seuraavaa:

— Ranskankielisten merkintöjen puuttuminen selittyy sillä, että Coca-Cola-juomat oli hankittu Isosta-Britanniasta. Kyse oli laajalti tunnetusta tuot-

teesta, eivätkä englanninkieliset merkinnät, jotka kaikki kykenivät helposti ymmärtämään, voineet häiritä kuluttajia. Näiden pakkausmerkintöjen sisältö oli käännettynä taulussa, mutta jonkun asiakkaan oli täytynyt pudottaa taulu hyllyn pohjalle. Merry Down -siiderin ja Red Raw -oluen toimittajat olivat puolestaan tehneet virheen, koska ne eivät olleet toimittaneet ranskankielisiä tarroja kiinnitettäväksi näiden juomien pakkauksiin, vaikka niitä oli pyydetty tekemään näin.

— Siiderien nimitykset: vaikka kyseiset kolme tuotetta olikin merkitty siidereiksi, ne olivat kuitenkin myynnissä oluiden osastolla.

12 Tribunal de police de Saint-Étienne määräsi 18.11.1997 antamallaan tuomiolla Geffroyn maksamaan 506 sakkoa sellaisten elintarvikkeiden, joissa on harhaanjohtavat merkinnät, myyntiä varten hallussapidosta, myynnistä tai myytäväksi tarjoamisesta, (501 — rikoksen kohteena olleiden tuotteiden määrän mukaisesti — 50 frangin suuruista sakkoa ranskankielisiä pakkausmerkintöjä koskevan säännön rikkomisesta ja viisi 2 000 frangin suuruista sakkoa harhaanjohtavista merkinnöistä). Tuomioistuin totesi lisäksi Casinon olevan vahingonkorvausvastuussa.

13 Geffroy, Casino ja virallinen syyttäjä valittivat tuomiosta Cour d'appel de Lyoniin. Koska kyseinen tuomioistuin ei ollut varma siitä, onko Ranskan lainsäädäntö yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa, se päätti lykätä asian käsittelyä ja "saattaa nyt esillä olevan asian Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi [EY:n] perustamissopimuksen mukaisesti, jotta yhteisöjen tuomioistuin antaisi ratkaisun siitä, estävätkö kyseisen perustamissopimuksen 30 artikla ja 18.12.1978 annetun Euroopan yhteisöjen neuvoston direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan säännökset sellaisen kansallisen lainsäädännön soveltamisen, josta on

kyse 7.12.1984 annetussa asetuksessa nro 84-1147, joka on annettu tällöin sovelletun, 1.8.1905 annetun ja Code de la consommationin L.213-1 §:llä ja sitä seuraavilla pykälillä muutetun lain soveltamiseksi".

Ennakkoratkaisukysymys

14 Kansallisen tuomioistuimen tarkoituksena on ratkaista, estävätkö tietyt yhteisön oikeuden säännökset asetuksen nro 84-1147 kaltaisen kansallisen lainsäädännön soveltamisen. Se täsmentää, että kyseisessä asetuksessa, joka on kodifioitu Code de la consommationissa, säädetään erityisesti, että elintarvikkeiden merkinnät eivät saa olla omiaan aiheuttamaan ostajalle tai kuluttajalle sekaannusta ja että kaikki Ranskan lainsäädännön mukaan pakolliset merkinnät on esitettävä ranskan kielellä.

15 Näin ollen on katsottava, että kansallinen tuomioistuin haluaa vastauksen siihen, onko perustamissopimuksen 30 artiklan ja direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan vastaisena pidettävä sellaista kansallista lainsäädäntöä, jonka mukaan elintarvikkeiden merkinnät ja tavat, joilla ne on tehty, eivät saa olla omiaan johtamaan ostajaa tai kuluttajaa harhaan erityisesti kyseisten elintarvikkeiden ominaispiirteiden osalta ja jossa velvoitetaan käyttämään elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä tiettyä kieltä.

16 Tässä vaiheessa on huomattava, että tämän tuomion 6 kohdassa mainitut direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan muuttaminen ja uuden 13 a artiklan lisääminen ovat tapahtuneet kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävänä olevien tosiseikkojen jälkeen, eikä niitä näin ollen voida soveltaa.

Ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäinen osa

17 Direktiivin 79/112/ETY 2 artiklan 1 kohdan i alakohdassa säädetään, että merkinnät ja tavat, joilla ne on tehty, eivät saa olla omiaan johtamaan ostajaa harhaan, erityisesti elintarvikkeen ominaispiirteiden osalta, kuten sen luonteen, yksilöllisyyden, ominaisuuksien, koostumuksen, määrän, säilyvyyden, alkuperän, valmistus- tai tuotantomenetelmän osalta. Mikään ei tietenkään estä toistamasta kansallisessa lainsäädännössä tämän yhteisön oikeuden säännöksen sanamuotoa, kuten Code de la consommationin R.112-7 §:ssä on pääpiirteittäin tehty.

18 Tällaisen kansallisen lainsäädännön soveltamisesta yksittäistapauksessa on todettava, että lähtökohtaisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiana ei ole yhteisöjen tuomioistuinten ja kansallisten tuomioistuinten välisen toimivallanjaon perusteella ratkaista sitä, ovatko tiettyjen tuotteiden pakkausmerkinnät omiaan johtamaan ostajaa tai kuluttajaa harhaan, tai käsitellä kysymystä myyntinimityksen mahdollisesta harhaanjohtavuudesta. Kyseinen tehtävä kuuluu kansalliselle tuomioistuimelle, vaikka kyse on yhteisön oikeuden säännösten kanssa olennaisesti samanlaisista säännöksistä.

19 Asia olisi ratkaistava toisin ainoastaan siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuimen käytössä oleva asiakirjaselvitys osoittautuisi riittäväksi ja kysymyksen ratkaiseminen vaikuttaisi välttämättömältä (ks. vastaavasti asia C-210/96, Gut Springenheide ja Tusky, tuomio 16.7.1998, Kok. 1998, s. I-4657, 30 kohta). Nyt esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuimella ei kuitenkaan ole tarvittavia tietoja asian ratkaisemiseksi, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 32—35 kohdassa.

20 Yhteisöjen tuomioistuin voi ennakkoratkaisupyyntöä käsitellessään tarvittaessa kuitenkin tehdä täsmennyksiä ohjatakseen kansallista tuomioistuinta päätöksenteossa (ks. vastaavasti asia C-424/97, Haim, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5123, 58 kohta).

21 Tältä osin on todettava, että sillä perusteella, että nimityksellä "cider" (siideri) jäsenvaltiossa laillisesti valmistettujen ja markkinoitujen, omenista valmistettujen alkoholijuomien koostumus ei täytä toisen jäsenvaltion lainsäädännössä siiderintuotannolle asetettuja vaatimuksia, ei yksinomaan voida kieltää niiden markkinointia nimityksellä "cidre" viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa siitä syystä, että kyseinen nimitys olisi omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan kyseisessä valtiossa (ks. hanhenmaksan osalta asia C-184/96, komissio v. Ranska, tuomio 22.10.1998, Kok. 1998, s. I-6197, 24 kohta).

22 Yhteisöjen tuomioistuin ei ole kuitenkaan sulkenut pois sitä, että jäsenvaltiolla on mahdollisuus edellyttää asianomaisia muuttamaan jonkin elintarvikkeen nimitystä silloin, kun tietyllä nimityksellä varustettu tuote on koostumukseltaan tai valmistustavaltaan siinä määrin erilainen kuin yhteisössä tällä samalla nimityksellä yleisesti tunnetut tavarat, ettei tuotteen ole katsottava kuuluvan niiden kanssa samaan tuoteryhmään (ks. asia 286/86, Deserbais, tuomio 22.9.1988, Kok. 1988, s. 4907, 13 kohta ja em. asia komissio v. Ranska, tuomion 23 kohta).

23 Silloin kun ero on vähäinen, asianmukaista pakkausmerkintää on pidettävä riittävänä sille, että ostaja tai kuluttaja saa tarvittavat tiedot. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida, onko näin pääasiassa.

Ennakkoratkaisukysymyksen toinen osa

24 On huomattava, että yhteisöjen tuomioistuin on jo useaan kertaan ottanut kantaa niihin elintarvikkeiden pakkausmerkintöjä koskeviin kielivaatimuksiin, joita jäsenvaltiolla on oikeus asettaa.

25 Yhteisöjen tuomioistuin on ensinnäkin asiassa C-369/89, Piageme, 18.6.1991 antamassaan tuomiossa (Kok. 1991, s. I-2971) katsonut, että perustamissopimuksen 30 artiklan ja direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan vastaisena on pidettävä sitä, että kansallisessa lainsäädännössä velvoitetaan käyttämään yksinomaan tiettyä kieltä elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä eikä anneta mahdollisuutta käyttää muuta ostajien helposti ymmärtämää kieltä tai turvata ostajan tiedonsaanti muilla keinoilla.

26 Yhteisöjen tuomioistuin on tämän jälkeen asiassa C-85/94, Piageme ym., 12.10.1995 antamassaan tuomiossa (Kok. 1995, s. I-2955) katsonut, että kun otetaan huomioon direktiivin 79/112/ETY 14 artiklassa säädetty velvollisuus käyttää kieltä, jota ostaja helposti ymmärtää, tämän artiklan vastaista on se, että jäsenvaltio velvoittaa käyttämään sen alueen valtakieltä, jolla tuotetta myydään, vaikka muun kielen samanaikaista käyttämistä ei kiellettäisikään.

27 Yhteisöjen tuomioistuin on vielä asiassa C-385/96, Goerres, 14.7.1998 antamassaan tuomiossa (Kok. 1998, s. I-4431) katsonut, että direktiivin 79/112/ETY

14 artiklan vastaisena ei ole pidettävä kansallista lainsäädäntöä, jossa kielivaatimusten osalta säädetään tietyn kielen käyttämisestä elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä mutta jossa sallitaan vaihtoehtoisesti myös muun ostajien helposti ymmärtämän kielen käyttäminen.

28 Tämän oikeuskäytännön perusteella perustamissopimuksen 30 artiklaa ja direktiivin 79/112/ETY 14 artiklaa on tulkittava siten, että niiden vastaisena on pidettävä pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista lainsäädäntöä, jossa velvoitetaan käyttämään tiettyä kieltä elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä eikä anneta mahdollisuutta käyttää muuta ostajien helposti ymmärtämää kieltä tai turvata ostajan tiedonsaanti muilla keinoilla.

29 Ennakkoratkaisupyyntöön on siten vastattava, että

— perustamissopimuksen 30 artiklan ja direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan vastaisena ei ole pidettävä kansallista lainsäädäntöä, jonka mukaan elintarvikkeiden merkinnät ja tavat, joilla ne on tehty, eivät saa olla omiaan johtamaan ostajaa tai kuluttajaa harhaan, erityisesti kyseisten elintarvikkeiden ominaispiirteiden osalta

— perustamissopimuksen 30 artiklan ja direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan vastaisena on pidettävä sitä, että kansallisessa lainsäädännössä velvoitetaan

käyttämään tiettyä kieltä elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä eikä anneta mahdollisuutta käyttää muuta ostajien helposti ymmärtämää kieltä tai turvata ostajan tiedonsaanti muilla keinoilla.

Oikeudenkäyntikulut

30 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Ranskan, Itävallan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksille sekä komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Cour d'appel de Lyonin 16.9.1998 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

1) EY:n perustamissopimuksen 30 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 28 artikla) ja kuluttajalle myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden

merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 18 päivänä joulukuuta 1978 annetun neuvoston direktiivin 79/112/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.1993 annetulla komission direktiivillä 93/102/EY, 14 artiklan vastaisena ei ole pidettävä kansallista lainsäädäntöä, jonka mukaan elintarvikkeiden merkinnät ja tavat, joilla ne on tehty, eivät saa olla omiaan johtamaan ostajaa tai kuluttajaa harhaan, erityisesti kyseisten elintarvikkeiden ominaispiirteiden osalta.

2) Perustamissopimuksen 30 artiklan ja direktiivin 79/112/ETY 14 artiklan vastaisena on pidettävä sitä, että kansallisessa lainsäädännössä velvoitetaan käyttämään tiettyä kieltä elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä eikä anneta mahdollisuutta käyttää muuta ostajien helposti ymmärtämää kieltä tai turvata ostajan tiedonsaanti muilla keinoilla.

Rodríguez Iglesias	Moitinho de Almeida	Edward
Sevón	Gulmann	Puissochet
Jann	Ragnemalm	Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä syyskuuta 2000.

R. Grass — kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias — presidentti